

[Arne Bjerregaard]

Endelig må jeg til hr. Glistrup sige, at vi ønsker lighed, hvad enten vore borgere bor i Danmark eller de bor uden for Danmarks grænser, derfor må man nødvendigvis gennemføre denne lovgivning i konsekvens af det, man vedtog sidste år; det er diskrimination, hvis man ikke gør det.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):

Det er blot, fordi jeg er meget forbavset over den stilling, kristeligt folkepartis ordfører tager. Jeg er meget chokeret over den stilling, kristeligt folkeparti tager. Derfor anmoder jeg indtrængende kristeligt folkepartis socialpolitiske ordfører, fru Inge Krogh, om at komme herop og fortælle, hvad der begrunder, at kristeligt folkeparti vil handle så asocialt, som der er lagt op til af den skattepolitiske ordfører.

Jeg vil også meget gerne høre, om hr. Chr. Christensen her før landsmødet virkelig vil have kristeligt folkepartis familiepolitik i den grad trådt i ansigtet. Jeg anmoder ham indtrængende om at fortælle os andre, der ikke kan forstå det, hvordan han kan tage en stilling som den, han har gjort. Det er helt uforståeligt, hvordan kristeligt folkeparti kan komme af sted med at reagere, som de gør i denne situation. Vi vil så gerne høre det, inden vi stemmer; må vi ikke godt det?

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

I sine bestræbelser for at bortforklare den sorte plet på kristeligt folkeparti uddybede hr. Arne Bjerregaard i sin sidste omgang ting. For det første sagde han, at der skal være lighed imellem modtagere i udlandet og modtagere i indlandet. Ja men det var jo den lighed, vi indførte for et år siden, for den lighed var netop ikke til stede, når tyrkerne kunne få den dobbelte løn på arbejdspladsen sammenlignet med danskerne, fordi loven var indrettet efter, at modtageren skulle være i et kontrollabelt skattepligtigt miljø, og det var disse mennesker, der får støtte via fremmedarbejderes understøttelseskontrakter, ikke. Der indførte vi ligheden for et år siden, og så består ligheden, men nu vil man altså fra kristeligt folkepartis side i den grad nedgøre alle hensyn til familien ved at få det

ændret, sådan at der nu virkelig skal diskrimineres imod de danske familier; det er ulighed, hr. Arne Bjerregaard talte for. Så sagde hr. Arne Bjerregaard noget om, at han ikke troede, det var så meget. Ja men hvad er det ellers? Dette her drejer sig udelukkende om at hjælpe et sygt, handicappet familiemedlem. Det er rigtigt, at vi ikke ved noget om, hvor meget det er. Vi har som bilag til tillægsbetænkningen fået optrykt skatteministerens udtalelser om, at det er et yderst usikkert skøn, der er tale om, med udgangspunkt i et beløb, som er det eneste, man kender, nemlig 1.265.000 kr. i 1980. Det skal fordeles ud på forskellige grupper, hvoraf denne er den ene, og hvortil ministeren siger, at der ikke er noget grundlag for at finde ud af, hvor meget der ud af disse 1.265.000 kr. falder på denne gruppe, og hvor meget der falder på andre. Men den omstændighed, at det er usikkert, om det er 10.000 familier, 20.000 familier eller 50.000 familier, der rammes af kristeligt folkepartis antifamiliepolitik, kan dog ikke være afgørende; bare det, at der rammes én familie, skulle få folk til at stemme nej til dette her skrækkelige forslag.

Ministeren for skatter og afgifter (Lykketoft):

Det er jo mærkeligt, hvis der skulle være 10.000, at vi ikke har hørt fra én eneste af dem, hr. Glistrup, under behandlingen af dette forslag.

Dette forslag drejer sig beløbsmæssigt helt overvejende om de skattefiduser, der knytter sig til private fonde. Det kan godt have været svært for de medlemmer af folketinget, der har fulgt debatten, at holde den kendsgerning fast, men det er det, det drejer sig om. På den baggrund er det jo ikke så mærkeligt, at der altså ikke er en eneste familie, der har henvendt sig til udvalget om dette store familiepolitiske overgreb, som nogle af de borgerlige ordfører mener at foreslagets beløbsgrænse på 10.000 kr. skulle være udtryk for.

De få statistiske oplysninger, vi har på området, de stikprøver, vi har, viser, at det er meget få og meget begrænsede beløb, der rammes af de egentlige forsørgelseskontrakter, og det, der sker for disse forsørgelseskontrakter for danskere, er nøjagtigt det samme som det, der skete for udenlandske statsborgere her i landet sidste år. Derfor er der tale